

Адрес за кореспонденция:

Янко Янков

ж. к. “Дианабад”,
Блок 4, етаж 6, ап. 38,
1172 София

23 март 2006 г.

Към:

LPC-Embassy-001/ 29 септември 2005 г.
LPC-Embassy-002/ 30 септември 2005 г.
LPC-Embassy-003/ 10 октомври 2005 г.
LPC-Embassy-004/ 06 декември 2005 г.
LPC-Embassy-005/ 07 декември 2005 г.
LPC-Embassy-006/ 19 декември 2005 г.
LPC-Embassy-007/ 07 март 2006 г.
LPC-Embassy-008/ 12 март 2006 г.
LPC-Embassy-009/ 13 март 2006 г.
LPC-Embassy-010/ 23 март 2006 г.

**До техни Превъзходительства Посланиците,
акредитирани в България от държавите-
членове на Европейския съюз,
Европейската комисия на ЕС, САЩ и Швейцария**

До Президента Георги Първанов
бул. “Княз Дондуков” № 2
1000 София

До Председателя на Българската академия на науките
академик Иван Н. Юхновски
ул. “15 ноември” № 1
(площад “Народно събрание”)
София 1000

До Заместник-председателите на БАН
академик Никола Съботинов
и академик Константин Косев

До Главния научен Секретар на БАН
ст. н. с. I ст. дбн Наум Якимов

До Председателя и Заместник-председателите
на Общото събрание на БАН
ст. н. с. I ст. дхн и дтн Здравко Стойнов,
акад. Янко Арсов и
чл.-кор. Радомир Радомиров

До Председателя, Заместник-Председателя
и Секретаря на Президиума
на Висшата атестационна комисия при МС

акад. Петър С. Кендеров,
проф. д. ф. н. Ивайло Б. Знеполски
и проф. д. ю. н. Цанка Т. Цанкова

До Ректора на Пловдивския университет
“Паисий Хилендарски”
г-н проф. д-р Иван Куцаров,
ул. “Цар Асен” № 24
4000 Пловдив

Информационно копие:

До Генералния директор
и Специалния справочен отдел и архив
на Българската телеграфна агенция (БТА)
бул. “Цариградско шосе” № 49
1124 София

Информационно копие:

До всички заинтересовани и интересувани се
български и чуждестранни
институции и личности

Ваши Превъзходителства,

Господин Президент,

Господа ръководители на Българската академия на науките,

Господа и дами ръководители на Висшата атестация в науката,

Господин Ректор на Пловдивския университет,

1

В качеството ми на старши научен сътрудник в Института за правни науки при БАН съм написал и публикувал 24 (двадесет и четири) книги, при което, освен това, съм предоставил в издателството за печат още 11 (единадесет), които все още не са отпечатани единствено поради липса на финансови средства.

От “Протокол № 2 от заседание на секцията по Публично-правни науки при Института по правни науки при БАН” от 10 февруари 2005 г. е видно, че *абсолютно всичките притежаващи специализирано профилно научно-експертно мнение членове на Секцията напълно единодушно* са взели Решение, съгласно което е необходимо в т. нар. Отчет на Института пред ръководството на БАН да бъдат посочени като “най-добри научни разработки” издадените от мен шест книги, посветени на правно-политическите възгледи на древността.

Тъй като от документацията, която Директорът на Института е предоставил на Председателя на БАН (Рег. № 91-00-36 от 14.02.2005 г.) е видно, че моето име въобще не е вписано в съответния доклад, и тъй като е видно, че въпросното Решение на Секционния научен съвет е било напълно еднолично и абсолютно немотивирано пренебрегнато от Директора на Института, с мое писмо от 10 май 2005 г. (Рег. № 33-26-09 от 10 май 2005 г.) аз се обърнах към Председателя и Главния научен секретар на БАН, от които поисках да получа техния отговор на въпроса: *Поради какви научни или*

извъннаучни причини **Директорът** (**прикривайки едноличното си решение зад нелегитимното решение на т. нар. “Директорски съвет”,** който първо е заседавал без кворум, и второ - категорично няма компетентността да отменя или пренебрегва решенията на Научния съвет на Секцията и на Института) е пренебрегнал и отхвърлил онази част от решението от 10 февруари 2005 г. на Секцията по публично-правни науки, която се отнася до мен.

До днес, обаче, не съм получил абсолютно никакъв отговор на това мое искане.

2

Тъй като на 08 декември 2005 г. получих по пощата копие от **Заповед № 165 от 05.12.2005 г.**, от която узнах, че трудовият ми договор с Института за правни науки при БАН е прекратен едностранно, без предизвестие и без посочването на каквито и да е мотиви, **на 19 декември 2005 г.** депозирах в канцеларията на Централното управление на БАН изложение от 22 страници (Рег. № 33-26-09 от 19.12.2005 г.), с което исках от Председателя на БАН акад. Иван Н. Юхновски да изрази своето мнение относно факта на уволнението и неговата законосъобразност.

3

Тъй като **в продължение на 10 (десет) месеци по първото ми писмо и в продължение на 3 (три) месеци по второто ми писмо не получих абсолютно никакъв отговор, на 13 март 2006 г.** депозирах в канцеларията на Централното управление на БАН изложение от 3 (три) страници (Рег. № 82-01-31 от 13.03.2006 г.), в което след синтезираното възпроизвеждане на моята теза по правния казус изрично, ясно и недвусмислено съм подчертал, че със своето поведение **Председателят на БАН академик Иван Н. Юхновски “ясно и недвусмислено демонстрира своята категорична ментално-поведенческа принадлежност към злоещата класическа комунистическа практика”,** че **“в миналото той несъмнено е принадлежал към един от специалните ешелони на престъпния комунистически режим”,** както и че **“прикривайки миналото си (или всъщност: именно благодарение на това си минало)”** днес той **“е достигнал до поста Председател на БАН”**.

4

Тъй като вече превъзходно знаех кой и какъв е **“човекът”** и **“ученият”** Иван Н. Юхновски, въобще не се изненадах от неговото последващо поведение, което тук въобще няма да описвам. Все пак в тази връзка съвсем накратко ще посоча че: **⇒разполагам с аудиозапис на двата телефонни разговори, които Иван Н. Юхновски ми натрапи по един от мобилните ми телефони, номерът на който се знае от съвсем ограничен кръг хора, към които той никога не е принадлежал;** ⇒при това изрично подчертавам, че **когато той по време на разговора преднамерено започна да се държи словесно крайно непристойно и дори престъпно,** аз изрично и ясно му казах, че съм очаквал това и че този ни разговор се записва.

Без да се спирам на редица от ***колоритните подробности от нашия натрапен ми по негова инициатива разговор,*** ще посоча само, че както имплицитно, така и изрично в позицията му се съдържаше тезата, че **“в името на”** неговото **“изключително приятелско благоразположение”** към мен: **⇒аз трябва да се откажа от искането си да получа писмен отговор и да се съглася да получа устен такъв; ⇒трябва да се откажа и от настояването си нашите взаимоотношения с него да бъдат решени чрез методите на правото и да се съглася те да бъдат решени чрез други методи, при което, на моето изрично настояване да посочи параметрите на онова, което разбира под **“други методи за решаване на проблемите”,** той спомена точно 11 пъти необходимостта от **“чисто човешки”, “колегиален”, “академичен” и “приятелски” “разговор на кафе”**.**

Най-откровенно признавам, че *бях изненадан от неговата припряна и крайно непредпазлива подсъзнателна откровеност*, тъй като *изключително настойчивата му покана* съвсем определено предизвика у мен асоциацията за събитието, което преди десетина години бе станало с шефа на българското шпионско ведомство генерал Бригадир Аспарухов и официалния президентски говорител Валентин Стоянов, по искане на които Софийският градски прокурор Нестор Несторов образува разследване на обстоятелството, че след подобен “разговор на кафе” двамата едвам бяха спасени от отравяне, по който именно повод софийските зевзеци започнаха шеговито да употребяват израза “*Каня те на “бригадирско кафе”*”.

В тази връзка изрично акцентирам върху факта, че *с подчертано саркастичен тон казах на Иван Н. Юхновски*, че считам, че е напълно естествено като юрист да се стремя нашите взаимоотношения с него да бъдат решени чрез “*методите и средствата на правото*”, но че считам, че съвсем не е естествено той като химик да се стреми към това тези взаимоотношения да бъдат решени чрез “*методите и средствата на химията*”. И че в крайна сметка *все пак съм готов на лична среща с него и “разговор на кафе”*, но *че това може да стане едва след като той постъпи в пълно съответствие с повелите на българското право*.

5

Ваши Превъзходителства,

Господин Президент,

Господа ръководители на Българската академия на науките,

Господа и дами ръководители на Висшата атестация в науката,

Господин Ректор на Пловдивския университет,

Макар и външно да изглежда очевидно, че искането ми с настоящите редове е *да мотивирате Председателя на БАН акад. Иван Н. Юхновски да изрази писмено и официално своето мнение относно факта на моето уволнение от системата на БАН и законосъобразността на уволнението*, все пак следва изрично да подчертая, че *в случая моето главно искане пред вас е* малко по-друго - да направите всичко, което е необходимо съгласно изискванията на българското законодателство *да получа пълнен достъп до цялата т. нар. “обществена информация”*, която е свързана с Иван Н. Юхновски.

Във връзка с това искам предварително да подчертая, че т. нар. от мен “*казус Юхновски*” твърде много ми напомня един аналогичен случай от края на 70-те и началото на 80-те години, когато най-внезапно софийската научна общност узна, че директорът на един от множеството научни институти по химия е уволнен и даден на прокуратурата, тъй като бе установено, че той е бил стигнал до директорския си пост и до професорското си звание не само без да има статуса на учен, но дори и без да има висше образование, използвайки единствено партийния си актив и връзките си с тайните служби.

Изхождайки най-вече от *данните, които получих от всичките възможни научно-библиографски и справочни източници в София* пред мен възникна и изключително релефно се оформи т. нар. “*казус Юхновски*”, с решаването на който съвсем наскоро реших да се заема.

А) От каталожната и електронната информационно-справочна система на Народната библиотека “Св. св. Кирил и Методий” узнах, че в каталога за научните публикации на името на “*великия български учен-химик*” са записани *само две авторски монографични изследвания*: ⇒едното е от 1967 г. и е обозначено като дисертация в машинописен обем от 241 страници (заедно с илюстрациите) и с вероятен

тираж от три броя; \Rightarrow а другото е от 1982 г., също е обозначено като дисертация, относно обема са посочени 348 с. (заедно с таблиците и диаграмите), и макар че тиражът не е посочен, от обстоятелството, че издателската форма (както при почти всички дисертации по онова време) е машинописна, следва категоричния извод, че той не е повече от броя на тримата рецензенти.

От същия каталог научавам, че през 1968 г. “геният-химик” е реализирал и една съавторска публикация, която, обаче, изрично и ясно е характеризирана като “Записки по лекции” за студентите, което обстоятелство подчертано ясно и категорично я изважда от какъвто и да е евентуален списък на т. нар. “приносни публикации” и я причислява към букварите.

Друго от сферата на науката просто няма.

Е, има един сравнително дълъг списък от заглавия на текстове, характеризирани като “писмо”, “интервю”, “изявление”, “доклад” и “слово”, или най-точно казано “бръщолевения”, за които изключително превъзходно прилягат думите **на една патица от една литературна басня**, която казала: “*Абе и без това си пляскам в локвите и гъоловете, ама я поне всеки месец да надрасквам по един пътепис!*”.

Б) От каталожната и електронната информационно-справочна система на Централната библиотека на Софийския университет и от системата на специализираната библиотека на факултета по химия в Софийския университет узнах, че там не съществува абсолютно нито едно заглавие на каквото и да е произведение на “гения-химик” **Иван Н. Юхновски**, и че като негови “публикации” там са регистрирани единствено патешките му джапания в локвите и гъоловете на медиите.

В) От корицата на издадената през 2003 г. негова “авторска” книга-сборник от патешки пътеписи (“За българската наука и Българската академия на науките”) научавам, че две години след като е избран за академик, **през 1999 г. той е вписан в Златната книга на българските изобретатели** на Патентното ведомство на Република България.

На с. 7 на януарското издание за 2000 г. на месечното списание на Патентното ведомство е отбелязано, че наистина на 15 декември 1999 г. неговото име е вписано в т. нар. “**Златна книга на българските откриватели и изобретатели**”. В същото време, обаче, тук има нещо доста показателно: докато към имената на вписаните непосредствено преди него изрично и ясно е посочено наименованието на съвсем конкретното тяхно т. нар. “откритие”, заради което е извършено вписването, то при името на **Иван Н. Юхновски** липсва такова посочване на конкретно откритие.

За сметка на това е отбелязано, че той е “автор на над 20 изобретения”, от което имплицитно се внушава, че именно тези “над 20 изобретения” в тяхната съвкупност са дали и дават фактическото и правното основание за въпросното вписване. Когато неотдавна *лично посетих офиса* и се обърнах към съответното служебно лице от Патентното ведомство (**Огнян Делев**) с искане да получи достъп до имащата несъмнено публичен характер документация по вписването, при което изрично обясних, че желая **да проверя основателността и законосъобразността на вписването**, същото лице ми даде смутен устен отговор, от който си направих категоричния извод, че той превъзходно разбира, че в това отношение е било извършено престъпление както от самия **Иван Юхновски**, така и от Патентното ведомство, и че той се опитва да прикрие престъплението на служебните си (очевидно не само от Патентното ведомство) началници.

Онова, което за мен е категорично неоспорим факт, че **това вписване е една нагла и престъпна измама, жертва на която е обществото, а престъпниците са както**

Иван Н. Юхновски, така и съответните отговорни служители на самото Патентно ведомство.

От каталожната и електронната информационно-справочна система на Патентното ведомство на Република България е видно, че името **Иван Николов Юхновски** фигурира в 19 (деветнадесет) заявления (искания) за получаване на “Авторско свидетелство”, като в абсолютно всичките тези искания *той е само един от голямото гъмжило съавтори* (така напр. “Авторско свидетелство № 32486 е дадено на 20 съавтори, а № 20924 – на 19), на които той, най-вероятно, просто е острел моливите и е миел епруветките.

Пак повтарям – *в Патентното ведомство на България няма нито едно “Авторско свидетелство”, което да е дадено на Иван Н. Юхновски в качеството му на индивидуално лице.*

Нещо повече – *от всичките тези 19 (деветнадесет) заявления т. нар. “Авторско свидетелство” е било дадено само за 9 (девет) от исканията, а останалите 10 (десет) са били признати за напълно неадекватни претенции.*

При това последното уважено искане е било от 28 март 1985 г., а последното подадено (но неуважено) искане е от 30 юли 1986 г., която именно дата по абсолютно категоричен и недвусмислен начин може да бъде считана за дата на “научно-откривателската кончина” на “гения-химик” Иван Н. Юхновски.

Г) От каталожната и електронната информационно-справочна система на Централната научно-техническа библиотека е видно, че на името **Иван Н. Юхновски** там не е регистрирано абсолютно нито едно заглавие на научна разработка. Все пак, обаче, там е отбелязано, че “геният-химик” Иван Н. Юхновски е бил “научен ръководител” и “рецензент” общо на пет разработки.

5

Трябва да ви призная, **Уважаеми адресати на настоящето мое писмено изявление**, че *противно на масово разпространеното естествено нарастване на учудването*, когато при всяка следваща специализирана библиографска справка човек продължава да не може да открие каквито и да са данни за наличието на каквито и да са професионални публикации, обосноваващи факта на достигането не само до най-високото научно звание “**академик**”, но и на връчването на няколко високоавторитетни държавни награди, обосновани с думите “*за извънредно големите му заслуги за развитието на науката*”, че моето учудване намаляваше все повече и повече, за да стигне до своята нулева фаза.

Именно от позицията на тази “*нулева фаза на учудването*” заявявам напълно ясно и категорично, че *в информационното пространство на науката липсват каквито и да са факти и обстоятелства*, от които да е възможно да бъде направен изводът, че **Иван Николов Юхновски** притежава онова, което е необходимо за получаването на статус, по-голям от асистент или доцент, и че всичкото по-високо статусно положение, което той има, го е получил: до 1990 г. благодарение на Държавна сигурност, а след това – благодарение на същата тази Държавна сигурност, но вече трансформирана ката Червена мафия.

Именно поради тази вече напълно достатъчна яснота лично за мен е почти без съществено значение информацията, която бих могъл да намеря в документацията по удостояването с посочените високи научни и държавни отличия на именуващата се академик **Иван Николов Юхновски** колоритна блатна патица, овластена да контролира дебата на самия извор на науката.

Все пак, обаче, за непрофесионалните сегашни и бъдещи читатели на тези редове ще е доста любопитно да се запознаят и с тази все още *скрита от обществените погледи същност на проблемата*.

6

Именно поради съображенията си в тази насока и позовавайки се на моето и на читателите ми официално признато право на достъп до обществена информация, с настоящите редове се обръщам към:

а) вас, поименно посочени по-горе ръководители на Висшата атестация в науката, с искането да направите всичко, което е необходимо, за да **обезпечите моя безпрепятствен достъп до пълната документация по процедурите по:** ⇒защитата и утвърждаването през 1967-1968 г. на първата (т. нар. кандидатска) дисертация на **Иван Николов Юхновски**; ⇒защитата и утвърждаването през 1982 г. на втората (т. нар. докторска) дисертация на **Иван Николов Юхновски**; ⇒протичането на конкурса (избирането и утвърждаването) за доцент (???? г.) на **Иван Николов Юхновски**; ⇒ протичането на конкурса (избирането и утвърждаването) за професор (през 1984 г.) на **Иван Николов Юхновски**;

б) вас, поименно посочени по-горе ръководители на Българската академия на науките, с искането да направите всичко, което е необходимо, за да **обезпечите моя безпрепятствен достъп до пълната документация по процедурите по:** ⇒протичането на обявения през 1989 г. конкурс за член-кореспондент, и по-точно - избирането за такъв на **Иван Николов Юхновски**; ⇒протичането на обявения през 1994 г. конкурс за академик, и по-точно - избирането за такъв на **Иван Николов Юхновски**;

в) вас, Господин Президент, с искането да направите всичко, което е необходимо, за да **обезпечите моя безпрепятствен достъп до пълната документация по процедурите по:** ⇒награждаването (по времето на официално и законодателно признатия за престъпен комунистически режим) на **Иван Николов Юхновски** с т. нар. "Димитровска награда"; ⇒награждаването през май 2004 г. на **Иван Николов Юхновски** с орден "Стара планина" първа степен (при изричното посочване в Указа, че това става заради "*извънредно големите му заслуги към Република България за развитието на химическата наука*").

В случая се надявам поне в документацията по тези две процедури да намеря отговор на въпросите: ⇒"*Какви точно са тези "извънредно големи заслуги" към науката, за които липсват каквато и да са сведения в сферата на самата наука?*"; и ⇒"*Дали тук думата "наука" всъщност е употребена като камуфлажно прикритие на някакви други негови заслуги, извършени в полза на специални (и престъпни по своя характер и дейност) държавни и мафиотски служби?*".

Все пак, нека изрично подчертая, за поне за мен е повече от очевидно, че в случая два престъпни държавно-властнически режими са дали високи награди на своя съучастник в престъпленията. В тази връзка нека спомена, че Президентът Георги Първанов, подписал и издал указа за последното награждаване, по времето на престъпния комунистически режим *е бил агент на Първо Главно управление при Държавна сигурност*, че неговият агентурен псевдоним е бил "Гоце", и че неговият агентурен ръководител е бил **офицерът Цветан Начев**.

г) вас, Господин Ректор на Пловдивския университет "Паисий Хилендарски", с искането да направите всичко, което е необходимо, за да **обезпечите моя безпрепятствен и пълен достъп до цялата документация по процедурата по удостояването през май 2001 г. на **Иван Николов Юхновски** със учената степен "*Почетен доктор на Пловдивския университет*".**

Като вече многогодишен член на преподавателския състав на този университет лично за мен е пределно ясно, че това удостояване е резултат от усърдието на тогавашния Ректор проф. Огнян Сапарев, който по същото време не само бе депутат от листата на БСП в Парламента, но и публично бе известен като член на т. нар. “Генералска група в БСП”, състояща се от висши престъпни функционери както на бившия комунистически, така и на сегашния мафиотски режим.

Или накратко казано – лично за мен е пределно ясно, че по *своята най-дълбока същност това удостояване е представлявало едно от поредните оперативни мероприятия на генералите от българския филиал на КГБ и несъмнено е било както форма на отблагодаряване за вече извършената от Иван Николов Юхновски дейност в полза на службите на тези генерали, така и форма на кредитно обезпечаване на неговата бъдеща ангажираност.*

7

Все пак, обаче, се надявам чрез достъпа си до несъмнено имащите публичен характер посочени по-горе материали *да открия поне едно зърно аргументация*, която да може поне минимално *да реабилитира в очите ми научната чест на Иван Николов Юхновски*; нещо, от което, обаче, самият “*гений-химик*” изключително старателно се пази, и едно от доказателствата за това обстоятелство е следният факт.

Българската академия на науките издава сравнително обемисти книги-справочници, в които са публикувани кратки биографични данни и най-вече библиографските списъци на научните трудове на член-кореспондентите и академиците.

Впрочем, Българската академия на науките *е издавала* такива справочници; *сега това издаване е спряно “за неопределено време” и под фалшивия предлог, че “липсват пари”*.

Странно или поне любопитно, обаче, е обстоятелството, че *въпросното спиране е станало точно в годината и точно до годината, в която Иван Н. Юхновски е избран за член-кореспондент и е влязъл в списъчния състав на административните ръководители на Академията.*

А това обстоятелство несъмнено дава основания за следните изводи: **а)** ако **Иван Н. Юхновски**, който вече трети мандат е и Председател на БАН, наистина има приноси в науката и не се страхува от приживно даване на гласност на истината за своята научна и публична същност, най-логично би било да направи всичко възможно и да намери пари за издаването на поредния справочен том; **б)** обаче фактът, че той вече толкова много години “пренебрегва” служебното си задължение да полага грижи за издаването на въпросните справочни издания категорично дава основание да се счита, че той просто желае да си осигури максимално възможното приживно спокойствие и отлага издаването на несъмнено компрометиращите го факти и обстоятелства за след смъртта си.

8

Трябва да ви призная, уважаеми адресати на настоящите мои редове, че *напук на вече посочената абсолютно обективна и неопровержима справочно-библиографска научна документация*, аз все пак съм категорично убеден, че **Иван Н. Юхновски напълно заслужено е получил всичките си повишения** (от невзречен асистент до академик и до Председател на БАН), *и то именно като е писал, при това несъмнено многобройни и доста обемисти материали.*

Съвсем отделен е, разбира се, въпросът, че *онова, което той е писал, не е имало абсолютно нищо общо със самото съдържание на науката* и е представлявало т. нар. **“материали тип “Д”**, т. е. “доклади” или по-точно казано - “**доноси**”. Наистина достъпът до тези “**творения**” днес е **почти** невъзможен, но аз съм абсолютно категоричен, че

именно онези, за които този достъп е служебно задължение, са точно тези, които са обезпечавали и продължават да обезпечават служебната кариера на “*гения-химик*”.

В тази връзка си позволявам да дам на **Иван Н. Юхновски** *напълно безплатния правен съвет* (ако случайно се почувствува засегнат от твърденията ми в това отношение) *да ме даде на съд и там да бъде решен въпросът относно фактичката основателност на това мое твърдение.*

8

Съществува, разбира се, и още една не просто версия или вероятност, а съвсем обективна реалност, и при нея става въпрос за това, че все пак **Иван Н. Юхновски** *напълно заслужено е получил всичките си повишения*, при което дори има напълно реални изобретения и напълно реални научни трудове относно тези изобретения, но ... тъй като в случая всичко това се отнася към сферата на т. нар. *зловеща държавна тайна на престъпния комунистически и престъпния посткомунистически мафиотски режим, всичкото това е обвито от мъглата на секретността*, и при тази визия на нещата *става ясно, че специалните служби се отблагодаряват на своя демоничен* (не по отношение на самите тях, а по отношение на обществото) *слуга именно чрез разчистването на всички възможни пътища за неговото научно издигане и публично авторитетизиране.*

Би следвало да е много добре известно, че в продължение на почти 20 (двадесет) години се занимавам с изследване на т. нар. *медикаментозен тероризъм в България* и че съм направил голямо множество публикации в това направление, и че винаги съм подчертавал, че *в България е имало и продължава да има лаборатории, които по-рано са били част от структурите на българския филиал на КГБ, а днес са част от структурите на българския филиал на руската Червена мафия*; и че в тези именно лаборатории се произвеждат всевъзможни химически, фармакологически и медикаментозни субстанции, някои от които впоследствие се използват като лекарствени варианти, а други – като оръжейни механизми за масови и индивидуални унищожавания на хора.

Без тук да се простирам обстойно в изключително многобройните аспекти на проблемата, ще посоча само това, че съществуват съвсем немалко факти и обстоятелства, които дават категоричното основание вниманието в този аспект да бъде насочено именно към личността на **Иван Н. Юхновски** *като автор на изследвания и изобретения в тази насока и като ръководител на лаборатория, в която са се извършвали и продължават да се извършват всичките научни и практически дейности по изработването на химически субстанции като биомедикаментозно оръжие за масово и индивидуално поразяване.*

В тази именно връзка изрично подчертавам, че всички международни експерти по тероризма са единодушни, че *отровата, с която е бил убит в Лондон българският писател Георги Марков, е била изработена именно в някоя от специалните лаборатории в България*, и че само техническото устройство за изстрелване на отровата (т. нар. пистолет или чадър) е било изработено в лабораториите за високи технологии на КГБ.

Пак в тази именно връзка моето категорично твърдение е, че *това зловещо химическо изобретение е било осъществено не къде да е, а именно в лабораторията, дейността на която е била ръководена от Иван Н. Юхновски*; и че *и днес под ръководството на същия демоничен слуга на тайните служби и на мафията, в същата тази лаборатория продължават същите научни и експериментални занимания.*

23 март 2006 г.

Янко Н. Янков